

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת וישלח

מי יוצא דופן?

החודש העברי מתבסס על מהלך הלבנה - כאשר במחצית הראשונה של החודש, כשהלבנה מתרחקת במסלולה מן השמש, היא מאירה יותר ויותר ואנו רואים אותה 'הולכת וגדלה', עד לאמצע החודש בו היא מאירה במלואה. לעומת זאת, במחצית השנייה של החודש, הלבנה מתקרבת בהדרגה לשמש, ואנו רואים ממנה פחות ופחות. אורה מתמעט.

החגים בלוח העברי רובם באמצע החודש (כאשר הלבנה מאירה בשלימותה), כמו פסח וסוכות, או בתחילתו (כאשר הלבנה הולכת ומתמלאה, הולכת וגדלה), כמו חג השבועות שחל בתחילת חודש סיוון. גם פורים - שהוא חג מדרבנן, חל באמצע החודש.

חריגים בכך הם 2 החגים של חודש כסלו: חנוכה, שחל (רובו) בסוף החודש, כאשר הלבנה הולכת ומתמעטת, וכן י"ט כסלו - שהוא 'חג החגים' - חל לאחר שהלבנה מתחילה להתמעט ואורה נראה פחות ופחות.

כדי להבין מדוע הדבר כך, נצטרך להבין קודם את המשמעות הפנימית בהתמעטות הלבנה במחצית השנייה של החודש.

להתקרב, להתבטל ולקבל

למעשה, הלבנה אין לה אור משלה, כרגע היא אינה 'כוכב מאיר', אלא רק משקפת לנו את אור השמש המאיר עליה. השמש היא ה'נותן', והלבנה 'מקבלת'. לא כך היה הדבר בבריאת העולם - אז היו השמש והירח "שני המאורות הגדולים", שניהם האירו בשווה והיו בדרגת 'נותן' (דבר שיחזור בביאת משיח). במחצית השנייה של החודש, כאשר הלבנה מתקרבת אל השמש, היא דווקא מקבלת יותר ויותר אור. אולם, על מנת לקבל, ובמיוחד כשנמצאים בקירוב אל המשפיע, מגיעים להתבטלות, שרק באמצעותו ניתן לקלוט את ההשפעה. לכן, במחצית השנייה של החודש אור הלבנה מתמעט והולך ככל שהיא מתקרבת אל השמש, ומקבלת ממנה יותר. רק כאשר הלבנה מתרחקת מהשמש, במחצית הראשונה של החודש, היא מתחילה גם להשפיע, ולהאיר לנו יותר ויותר מן האור שקבלה מהשמש. אולם גם אז, אין היא הופכת ל'נותן'. גם כשהיא במילואה - היא עדיין זקוקה 'לקבל' מהחמה ולאחר מהן היא מתחילה להתקדם לקראת היותה 'נותן' יותר, אך השלימות בכך תהיה רק לעתיד לבוא.

בעצם, זה גילוי העצם...

האמת היא, שבהתקרבות הלבנה לשמש במחצית השנייה של החודש, היא מתקרבת גם לדרגה שגבוהה מהשמש, דרגת ה'עצם' שלמעלה משניהם. דבר הגורם שאורה יתמעט, כיוון שהאור הוא רק ביטוי חיצוני לעצמיותה, ולא העצם ממש. עצם - הוא דבר שאיננו מסוגלים לקלוט, ולכן ככל שהוא מתגלה יותר - מופחתת כמות ה'גילויים' החיצוניים (=האור) שאנו מקבלים.

בכלל, אנו מכנים דברים בשם "אור" ו"חושך" לפי היכולת שלנו לקלוט ולקבל אותם. את העצם, אין אנו מסוגלים לקלוט, ולכן הוא לגבינו העלם וחושך, ודווקא את ההארה הנובעת מן העצם, שלגבי העצם היא בכלל בדרגת 'חושך', אנו מכנים "אור" - כי זו הדרגה אותה אנו כן מסוגלים לקלוט ולקבל.

אם כן, במחצית השנייה של החודש מתמעט האור שאנו רואים, דווקא משום שגילוי העצם עצמו הולך ומתגבר, וזו הסיבה שגם מניין ימות החודש ממשיך אז בעליה: שכן, היינו יכולים לחשוב שאם אנו מונים ללבנה, והיא הולכת ופוחתת, גם מניין הימים צריך להתחיל 'לסגת' ולחזור ל: י"ד, י"ג וכן הלאה. אולם למעשה אחרי ט"ו בחודש בא ט"ז, י"ז וכו' - הולך ועולה - כפי המתאים לגילוי ההולך וגובר של עצם הלבנה.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

כסלו מול סיוון

כל העניין של משפיע ומקבל והשלימות שלהם, מתבטא במיוחד בחודש כסלו: כסלו הוא החודש השלישי מחודשי החורף, והוא כנגד חודש סיוון שהוא השלישי מחדשי הקיץ. בחודש סיוון הייתה קבלת התורה - המכונה בדברי חז"ל "אירוסין" בין ישראל והקב"ה, ואילו בימות המשיח, כאשר נקבל את "תורתו של משיח" יהיו ה"נישואין". תורת החסידות - שהיא פנימיות התורה - מהווה טעימה מתורתו של משיח. ראש השנה לחסידות ו"מתן תורה של תורת החסידות" הוא ב"ט כסלו.

אם כן, ההקבלה בין החודשים מושלמת: חודש שלישי בו מקבלים תורה, ועם ישראל מתאחד עם הקב"ה. כרגע ישראל הם ה'מקבל' והקב"ה - ה'נותן'. אולם השלימות בכך היא כאשר הם יתאחדו לגמרי בביאת משיח, ב'נישואין', ויתגלה איך "ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד". את זה מבטא חודש כסלו יותר מחודש סיוון, שכן בקיץ, כשיש אור וחום, זה גילוי "שמש הוי" - ההשפעה מה' אלינו. אולם בחורף, כשקר וחשוך, זהו הזמן ל"עבודת האדם" - עבודתם של ישראל בעולם, מה שאומר שאין פה 'משפיע' ו'מקבל', אלא המקבל נעשה כמו המשפיע ויש את האיחוד ביניהם.

אז הנה התשובה המלאה:

חודש כסלו כולו מבטא את חיבור ההעלם (העצם) והגילוי (ההארה). השם 'כסלו' מתחלק ל-2 מילים: כס-לו. כס, מלשון כיסוי, ו'לו', מבטא את הגילוי, שכן הערך המספרי של 'לו' זהה למילה 'אלה' שמשמעותה גילוי. אנו משתמשים במילה 'אלה' כאשר אנו מדברים על משהו שרואים אותו. כלומר: חיבור כזה בו ההעלם בא גם הוא לגילוי. איחוד בו אין משפיע ומקבל, אלא שניהם בדרגה אחת. גם בחג החנוכה בא ההעלם לגילוי, שכן הוא חל במחצית החודש בה יש חושך והעלם, ודווקא אז אנו מוסיפים עוד ועוד באור: "מוסיף והולך" - מתחילים מנר אחד וכל יום מוסיפים נר.

ובי"ט כסלו מודגש הדבר עוד יותר: מכיוון שזהו ראש השנה ומתן תורה של תורת החסידות, שהיא התחלת גילוי "תורתו של משיח", הרי היא מתחילה גם את השלב של ה"נישואין" בו מתאחדים ישראל והקב"ה (המקבל והמשפיע), לדבר אחד.

לכן י"ט כסלו חל במחצית החודש בה הלבנה מתקרבת אל השמש ואל העצם שמעל שניהם - על מנת להתאחד ולהגיע ל"והיה אור הלבנה כאור החמה". גם עניינו של חודש כסלו כולו, הן חנוכה, והן י"ט כסלו החלים במחצית השניה של החודש, מבטאים בדרגה גבוהה יותר את מה שהמחצית השניה של החודש מבטאת: גילוי העצם באופן שהוא עצמו הופך לגלוי.

זה רמוז כבר בפרשה!

פרשתנו פותחת בשליחת המלאכים על ידי יעקב לעשיו. החסידות מלמדת אותנו כי לפעולה זו הייתה משמעות נוספת: מחשבתו של יעקב להביא את הגאולה. יעקב כבר תיקן את כל התלוי בו, והוא שולח מלאכים לעשיו, מתוך הנחה שגם הוא תיקן את התלוי בו, על מנת להתאחד וללכת יחדיו לגאולה.

שורשו של עשיו גבוה משורשו של יעקב, אולם הוא בגדר 'העלם'. על ידי האיחוד בין עשיו ליעקב מגיע התיקון של עשיו, ה'העלם' מתגלה, וזו השלימות של ימות המשיח. אולם בפועל עשיו לא היה אז מוכן, ורק בביאת משיח יתקיים איחוד זה, כמו איחוד מדרגת השמש והלבנה וגילוי העצמות בכל העניינים. גם הפרשה שנקרא בי"ט כסלו - פרשת וישב - רומזת לאותו עניין: "וישב" הוא עניין הישיבה בשלווה אליה רצה יעקב להגיע, אולם דבר זה ("פדה בשלום נפשי") יתקיים בשלימותו רק בימות המשיח.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

היום כבר סיימנו את כל ההכנות והתיקונים שנדרשו, נגמרה עבודת הבירורים - עבודת כלל ישראל להכנת העולם למשיח. מה שנשאר לעשות - כל עוד משיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה בלתי ידועה ומובנת כלל - זוהי עבודה מיוחדת להביא את התגלותו בפועל בעולם.

וגם בהפטרה

בהפטרה מרומזת המעלה המיוחדת של דורנו-דור הגאולה: "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש... וירשו הנגב את הר עשו... וגלות... עד צרפת... ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו"

בדורות הקודמים, עד דורו של האדמו"ר הזקן, המכונה "בית יעקב" (הראשון בשושלת חב"ד, שי"ט כסלו הוא חג הגאולה שלו), לא הייתה הפצת המעיינות באופן קבוע בצרפת (המסמלת את התחתון ביותר), אולם האדמו"ר הקודם (רבי יוסף יצחק) - שלח את שלוחיו לייסד שם ישיבת "תומכי תמימים" כמו בליובאוויטש, ובדורנו כבר הגיע הזמן ל"ירשו את ערי הנגב", ו"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו" - השלימות אליה חתר יעקב אבינו.

צרפת בגימטריה 770, שזהו מספר הבית ממנו יוצאת כל הפעילות הזו של הפצת המעיינות חוצה עוד ועוד באופן של פריצת כל הגדרים. כמו כן, 'צרפת' זהה באותיותיה ל'פרצת'. דבר המלמדנו שדווקא מבירור התחתון ביותר, כפי שמתבטא בתיקון צרפת שהיא מקור המתירנות וכו', מגיעים לגילוי של "פרצת עליך פרץ" האמור בפרשה ורומז למלך המשיח עליו נאמר "עלה הפורץ לפניהם". צריך לדעת שהמציאות כעת בפועל ממש היא, שישראל כבר יושבים עם הקב"ה בשולחן הערוך ל"סעודת הנישואין", על השולחן יש כבר את שור הבר ויין המשומר - וצריך רק לפקוח את העיניים ולראות זאת!

❖ הרבי רומז מספר פעמים בשיחה על י"ד כסלו תרפ"ט שהוא יום נישואיו עם בתו של האדמו"ר הקודם - רבי יוסף יצחק (נישואי בית יוסף'), דבר המדגיש עוד יותר את השייכות המיוחדת שיש לחודש כסלו לכל עניין הנישואין.

כל אחד הוא משפיע (מדברי הרבי בשיחה)

וכדאי ונכון שכל אחד ואחת יערוך התוועדות (ומה טוב - שלוש התוועדויות, "בתלת זמני הוי חזקה") עם עצמו (בכל עשר כוחות נפשו), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב - כדי להדגיש עוד יותר שכל אחד ואחת הוא גם משפיע (על דרך שלימות הלבנה שנשית כמו החמה), וכמו שכתוב (בשייכות להגאולה) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם"

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- לערוך התוועדויות בכל מקום - עיר שכונה וכו' - באופן שכל מקום מהווה מקום עיקרי של התוועדות בפני עצמו.
- לעורר בהתוועדויות אלו על הוספות בתורה, עבודה וגמ"ח.
- להשתדל להשתתף (כל אחד ואחת) בשלוש התוועדויות, ולהתוועד עם עצמו, עם בני ביתו ועם סביבתו בי"ט וכ' כסלו.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד